

afgemeten emoties

door: Lucas Huybrechts, Knack, 14 feb 07

Die Walküre, het tweede deel van Richard Wagners Ring der Nibelungen, is ondanks een fenomenale Walkürenrit een zeer intieme opera. De nadruk ligt op drie grote confrontaties: die tussen Wotan en Fricka, tussen Siegmund en Sieglinde en tussen Wotan en Brünnhilde. In die passages is regisseur Ivo van Hove het meest intens en meticulous aan het werk. Iedere zin van de dialoog weegt door en krijgt betekenis. In plaats van operazangers zie je mensen van vlees en bloed met hun besognes bezig. Dat doet Van Hove in het ondertussen vertrouwde apocalyptische decor van een hoogtechnologische maar zeer wankele maatschappij van de toekomst. In het laatste bedrijf breekt de natuur door. Er zijn levende paarden op het podium en de stad van de toekomst blijkt gebouwd te zijn op een woud van bomen.

Dirigent Ivan Törsz is sinds Das Rheingold, het eerste deel van de Ring, erg geëvo-lueerd. Hij gooid de onverschilligheid van zich af, maar durft toch nog niet in de poel van de wagneriaanse emoties te springen. De Vlaamse Opera verzamelde een mooie cast, met een hele serie vitale Walküren en een imposante Attila Jun als Hunding. Edith Haller zong een zeer geloofwaardige Sieglinde met mooie hoogtes; iets minder was Jeffrey Dowd als Siegfried. Voorts lof voor het kibbelende goden-paar Anne Mason als Fricka en James Johnson als Wotan, die alles over zijn hoofd krijgt.

WWW.RINGVLAAMSEOPERA.BE

© Roularta Media Group NV